

Een leven in tien artikels

Van onze redacteur

BORGERHOUT — Theater Antigone laat elk seizoen een jong theatermaker de vrije hand en Bart Van Nuffelen, met Martha Tentatief, is de eerste. Met zichtbaar genoeg situeert het collectief teksten van Louis Paul Boon in een gecultiveerd variétésfeertje, met slimme dramaturgie en pittige fantasie toe. Om het Canadese regenwoud te sparen, korten we de titel af tot *Ge moet niet persé...*

THEATER

Zo pril en toch heeft het Martha Tentatief al onbetwistbaar een eigen handelsmerk. Geen toeschouwer keek vreemd op toen hij in een leegstaand gebouw terecht kwam. De vorige productie, *Elias of het gevecht met de nachtegalen*, had wat dat betreft de bakens al verzet. Die voltrok zich in een gewezen militair hospitaal.

Evenmin zette iemand grote ogen bij het zien van die bric-à-brac toren, die de hele rechterhelft van het speelveld domineert. Wat gerecupereerde spullen zijn ineengespijkerd tot een deurenrijk construct, iets tussen een een kot van Kabakov en een Vlaams huis waar de aanbouwwoerd nooit ophield. Martha Tentatief herbergt artiesten die zich ook nu flink uitleefden.

Schouwspel

Voor de aanvang van de voorstelling galmen wervende krenten door de ruimte. Of de kijker misschien oog wil hebben voor de ornamenten, alsook voor de Bengaalse tijgers. Door dit sfeertje is Martha Tentatief beverd. Het is een flashback tot bij de circusaankondiger, de foorkramer, de music hall en de variété, kortom, de oorden waar mensen zich indertijd kwam vergapen aan de wonderen die men toonde.

Als het woord „schouwspel” heden nog iets betekent, dan wel bij Martha Tentatief. Te verstaan als: wij prepareren een

stuk voor u en geef uw ogen maar eens goed de kost.

In dit stuk, voluit *Ge moet niet persé ananas gegeten hebben om te weten dat dat ongelooflijk lekker is*, overkomt het de teksten van Louis Paul Boon. Ze komen in een nieuwe context te staan, die van de elfde wijk. Die heeft zijn coryfeeën en schandalen, zijn watman en pakkeman. Het lijkt alsof er een nieuw epos geschreven is.

Natuurlijk konden de makers steunen op de meesterwerken van Boon. Ze hebben de parallelle tussen *Menuet* en *Kapellekensbaan* netjes uitgespeeld, deze twee verhalen over overspel en onechte kinderen. Het is een wonder van synthese hoe de knoert *Kapellekensbaan* wordt ingesnoerd tot een dun theemaatje, dat profijtelijk in de vertelling vervlochten zit. Het grootste aandeel daarvan komt uit *Menuet*, het relaas van de bizarre eenzellige, wiens verhaal we in tien artikels uitgesmeerd krijgen.

In wijk elf duikt ook de onderzoeker op die, als kwam hij uit de gedichte whodunit *De kleine Eva uit de Kromme Bijlstraat*, een misdrijf wil oplossen. Daarnaast speelt Ivo Kuyl ook nog een personage dat op Boon lijkt en diens woorden spreekt: noteer wat je ziet en schrijf zoals het leven is. Voorts zijn er roddelantanties, krantenventers, commentaargevers en een oudere vrouw die heerlijke bijdragen levert uit nostalgische tijden.

Ge moet niet persé steunt op pijlers die de makers behoorlijk onder de knie hebben, die bijdragen tot een sterk en prettig eindproduct en die een unieke stem laten klinken. Zo een wild card mag Antigone elk seizoen uitdelen.

Geert SELS

• „*Ge moet niet persé*”, van 8 tot 18 april (20.30 uur), in het gebouw van Electrabel. Reservering en inlichtingen: 03-238.64.97. Nadien voorstellingen in Kortrijk en Gent.